

ГЛАВА XVIII.

Нѣкакво леко похлопване, боязливо счупи очарованието на безкрайната тишина, която спѣше въ една отъ огромнитѣ, здрачни зали на Латеранския дворецъ.

Пълниятъ, низкъ мжжъ, който пишеше нѣщо, склоненъ надъ работната си маса, дигна глава и каза, че влизането е свободно.

Влѣзе единъ капеланъ, съ бледо и безстрастно лице. Следъ като се поклони дълбоко, той съобщи, че българскитѣ пратеници сж дошли.

Пълниятъ човѣкъ остави перото на масата, въ голѣмитѣ му сини очи трепна любопитство.

— Доведете ги! — рече кратко и отсѣчено.

Духовникътъ се поклони и излѣзе безшумно.

Този низкъ, пълненъ мжжъ, съ извити като джга вежди, дългъ орловъ носъ и тънки изящни устни, бѣ роденъ презъ 1160 лѣто, като най-младъ синъ на графъ Трасмондо Сенъи и дона Кларичия Скоти. Въ светото кръщение той бѣ получилъ хубавото и нѣжно име Лотарио. Но тридесетъ и седемъ години по-късно, умниятъ и даровитъ кардиналъ Лотарио трѣбваше съ сълзи на очи да промѣни нѣжното си име, което подобаваше повече на нѣкой троваторе или менестрело, отколкото на единъ мѣдъръ духовникъ. Въ 1198 лѣто, когато следъ смъртъта на папа Селестинъ III, конклавътъ се бѣ събралъ да избере новъ папа, три бѣли гълъба хвъркнаха надъ главата на кардиналъ Лотарио, а най-свѣтлиятъ отъ тѣхъ кацналъ на дѣсното му рамо. Конклавътъ единодушно избралъ за папа кардиналъ Лотарио. Но едва ли само заради знаменieto на гълъбитѣ. Защото нѣмало между всички събрани плешиви и грохнали мжже, по-мѣдъръ, по-решителенъ и по-благоднравенъ кардиналъ отъ младия Сенъи. Съ спокойно сърдце, старитѣ кардинали повѣрили Свети Петровата тиара на този боговдѣхновенъ мжжъ. А сълзитѣ, съ които той приелъ отличието, потвърдили за лишенъ пжтъ благородството на душата му.

— Азъ съмъ младъ, неопитенъ. Не съмъ достоенъ за